

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 724/06
18.05.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Slobodana Dražića, predsednika veća, Vlaste Jovanović, Jelene Borovac, mr Ljubice Jeremić i Biljane Dragojević, članova veća, u pravnoj stvari tužilje AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog "BB", radi poništaja rešenja o prestanku radnog odnosa, vraćanja na rad, naknade štete zbog izostale zarade i uplate doprinosa odlučujući o reviziji tužilje izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. I 1240/05 od 26.10.2005. godine, u sednici održanoj 18.05.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

I ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužilje izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. I 1240/05 od 26.10.2005. godine, u delu u kome je odlučeno o tužbenom zahtevu tužioca da se poništi rešenje tuženog o otkazu ugovora o radu br. 1/02 od 05.07.2002. godine i tuženi obaveže da tužilju vrati na rad na poslove i radne zadatke odgovarajuće njenoj stručnoj spremi, znanju i sposobnosti i o troškovima parničnog postupka.

II ODBACUJE SE kao nedozvoljena revizija tužilje izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. I 1240/05 od 26.10.2005. godine u delu kojim je odbijen tužbeni zahtev za naknadu štete zbog izostale zarade i uplatu doprinosa.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Prvog opštinskog suda u Beogradu P 1 br. 1803/02 od 26.11.2004. godine: usvojen je tužbeni zahtev tužilje, pa su poništene kao nezakonite odluka o otkazu ugovora o radu br. 1/02 od 05.07.2002. godine i rešenje tuženog 1/02 od 05.07.2002. godine; obavezan je tuženi da tužilju vrati na poslove i radne zadatke koji odgovaraju njenoj stručnoj spremi znanju i sposobnosti; obavezan je tuženi da tužilji na ime izostalih zarada za period od juna 2002. godine do 01.aprila 2004. godine isplati označene pojedinačne iznose sa zakonskom zateznom kamatom; odbijen je tužbeni zahtev za naknadu zarade od aprila 2002. godine do povratka na rad sa zakonskom zateznom kamatom; obavezan je tuženi da za račun tužilje uplati doprinose Fondu PIO za penzijsko i invalidsko osiguranje za period juna 2002. godine - 01.april 2004. godine; obavezan je tuženi da tužilji nadoknadi troškove spora od 48.000,00 dinara.

Presudom Okružnog suda u Beogradu Gž. I 1240/05 od 26.10.2005. godine preinačena je presuda Prvog opštinskog suda u Beogradu P 1 1803/02 od 26.11.2004. godine, u stavu I, II, III, V i VI izreke, tako što je odbijen tužbeni zahtev tužilje kojim je tražila da se poništi otkaz ugovora o radu br. 1/02 od 05.07.2002. godine i rešenje tuženog br. 1/02 od 05.07.2002. godine, da se obaveže tuženi da tužilju vrati na poslove i radne zadatke koji odgovaraju njenoj stručnoj spremi, znanju i sposobnosti, da se obaveže tuženi da tužilji za period od juna 2002. do 01.aprila 2004. godine plati zaradu u označenim pojedinačnim iznosima sa zakonskom zateznom kamatom, da se obaveže tuženi da na ime i za račun tužilje uplati doprinose Fondu PIO za penzijsko i invalidsko osiguranje za period od juna 2002. do 01.aprila 2004. godine i da se obaveže tuženi da tužilji naknadi troškove spora od 48.000,00 dinara, kao neosnovan.

Protiv pravnosnažne presude donesene u drugom stepenu tužilja je

blagovremeno izjavila reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Nije učinjena bitna povreda iz člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, niti povrede iz člana 354. stav 2. tačka 14. na koju ukazuju razlozi revizije pošto drugostepena presuda sadrži jasne i neprotivrečne razloge o odlučnim činjenicama, pa presuda nema nedostataka zbog kojih se ne bi mogla ispitati.

Nisu osnovani navodi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužilji, koja je bila u radnom odnosu kod tuženog na radnom mestu prodavca mesa, osporenim rešenjem otkazan je ugovor o radu, zbog toga što je 17.04.2002. godine oko 19,30 časova u prostorijama tuženog između nje i VV poslovođe smene došlo do verbalnog i fizičkog obračuna. Tom prilikom su obe zadobile lake telesne povrede. Tuženi je 05.06.2002. godine pismeno upozorio tužilju da su se stekli uslovi za otkaz ugovora o radu zbog nepoštovanja radne discipline i nanošenja štete ugledu tuženog iznošenjem neistinitih podataka na konferenciji za štampu i u sredstvima javnog informisanja 19.04.2002. godine. Zatraženo je mišljenje sindikata 06.06. i 18.06.2002. godine, ali mišljenje nije dostavljeno tuženom. Povodom ovog događaja vođen je krivični postupak po privatnoj tužbi tužilje protiv okrivljene VV. U postupku je tužilja prihvatila izvinjenje VV, nakon čega je povukla privatnu krivičnu tužbu i odustala od krivičnog gonjenja, pa je

krivični postupak obustavljen.

Polazeći od utvrđenog činjeničnog stanja, pravilno je drugostepeni sud preinačenjem prvostepene presude odbio tužbeni zahtev, uz razloge koje prihvata i Vrhovni sud, pa nisu osnovani navodi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava.

Prema odredbi člana 101. stav 1. tačka 4. Zakona o radu poslodavac može zaposlenom da otkáže ugovor o radu ako za to postoji opravdani razlog koji se odnosi na radnu sposobnost zaposlenog, njegovo ponašanje i potrebe poslodavca ako ne poštuje radnu disciplinu odnosno ako je njegovo ponašanje takvo da ne može da nastavi rad kod poslodavca. Poslodavac može otkazati ugovor o radu, prema navedenoj odredbi Zakona o radu, ako za to postoje opravdani razlozi, a takvi su ako je ukupno ponašanje zaposlenog na radu ili u vezi sa radom takvo da on ne poštuje radnu disciplinu. Tužilja je učestvovala u verbalnom i fizičkom obračunu sa drugim zaposlenim licem na radnom mestu i tom prilikom su obe zadobile lake telesne povrede. Opisanim ponašanjem tužilja je narušila radnu disciplinu, što predstavlja zakonom propisan opravdani razlog za otkaz ugovora o radu. Prema stavu 2. navedenog člana zakona, poslodavac ima obavezu da zaposlenog, pre otkaza ugovora o radu u smislu tačke 4. upozori na postojanje razloga za otkaz ugovora o radu, što je tuženi i učinio pismenim upozorenjem od 04.06.2002. godine.

U postupku donošenja osporenog rešenja poštovana je i odredba člana 104. stav 3. navedenog Zakona jer je pre otkaza ugovora o radu tuženi zatražio mišljenje sindikata čiji je član zaposlena. Otkaz je dat u zakonskom roku od tri meseca od dana saznanja za činjenice koje su osnov za davanje otkaza, odnosno u roku od šest meseci od dana nastupanja činjenice koje su osnov za davanje otkaza, kako je propisano odredbom člana 104. stav 1. Zakona o radu.

Otkaz ugovora o radu tužilji je zakonit, pravna posledica toga je da tužilja nema pravo da zahteva vraćanje na rad saglasno članu 108. Zakona o radu. Zbog toga je drugostepeni sud pravilno primenio materijalno pravo odbijanjem tužbenog zahteva za poništaj rešenja o otkazu ugovora o radu i vraćanju radnika na rad.

Tužilja u reviziji navodi da se njeno učestvovanje u fizičkom sukobu ne može okarakterisati kao povreda radne discipline jer je sukob bio izazvan od strane drugog zaposlenog. Ovim revizijskim navodima ponavljaju se razlozi koji su bili predmet pravilne ocene drugostepenog suda. Tužilji je otkazan ugovor o radu na osnovu člana 104. stav 1. tačka 4. Zakona o radu, a za primenu ovog otkaznog razloga nije od uticaja ponašanje drugog lica, niti krivična odgovornost učesnika u sukobu, već je važna ocena poslodavca o tome da li ponašanje zaposlenog predstavlja akt nediscipline. Učestvovanje u fizičkom sukobu predstavlja narušavanje radne discipline, pa je zbog toga otkaz ugovora o radu zakonit prema članu 101. stav 1. tačka 4. Zakona o radu.

Navodima revizije o izvinjenju okrivljene VV tužilji i okolnostima koje se odnose na sam fizički sukob u suštini se pobija utvrđeno činjenično stanje, pa ove navode Vrhovni sud nije ispitivao, jer se prema odredbi člana 385. stav 3. ZPP, revizija ne može izjaviti iz ovog razloga.

Vrhovni sud je primenom člana 393. ZPP u vezi člana 491. stav 4. ZPP ("Službeni glasnik RS" br. 125/04) odlučio kao u stavu I izreke.

Predmet tužbenog zahteva u ovom sporu po tužbi podnetoj 30.jula 2002. godine je naknada zarade i uplata doprinosa, pa se radi o novčanom imovinsko-pravnom zahtevu čija se dozvoljenost ceni po članu 382. stav 2. ZPP.

Odredbom člana 382. stav 2. ZPP izmenjenoj članom 8. Zakona o izmenama i dopunama ZPP ("Službeni list SRJ" br. 3/02, stupio na snagu 26.01.2002. godine) koji je važio u vreme podnošenja tužbe, revizija nije dozvoljena u imovinsko-pravnim sporovima u kojima se tužbeni zahtev odnosi na potraživanje u novcu predaju stvari ili izvršenje neke druge činidbe ako vrednost predmeta spora pobijanog dela pravnosnažne presude ne prelazi 300.000,00 dinara.

Kako vrednost predmeta spora revizijom pobijanog dela pravnosnažne presude u odnosu na novčano potraživanje ne prelazi 300.000,00 dinara revizija je nedozvoljena.

Vrhovni sud Srbije je na osnovu člana 392. ZPP u vezi člana 491. stav 4. ("Službeni glasnik RS", br. 125/04) odlučio kao u stavu II izreke.

Predsednik veća – sudija,

Slobodan Dražić, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

nn